

5. คำอุปมาของพ่อที่รักลูก

ลูกา 15:11-32

ผมยังใหม่กับเรื่องนี้

ในพระกิตติคุณลูกาบทที่ 15 มีคำอุปมาอยู่สามเรื่อง ได้แก่ คำอุปมาเรื่องแกะหลงหาย (ข้อ 3-7)

คำอุปมาเรื่องเหรียญเงินหาย (ข้อ 8-10) และคำอุปมาเรื่องพ่อที่รักลูก (ข้อ 11-32)

บริบทของบทที่สิบห้าทั้งหมดเกี่ยวข้องกับท่าทีของพวกฟาริสีและบรรดาธรรมาจารย์

สิ่งที่กระตุ้นให้พระเยซูสอนคำอุปมาทั้งสามเรื่องนี้ คือ เสียดแทงของพวกฟาริสีที่ว่า

พระเยซูยอมรับพวกคนบาปทั้งหลาย แถมยังกินข้าวกับพวกเขาด้วย (ข้อ 2)

มีการปล่อยข่าวออกมาจากกลุ่มอิทธิพลทางศาสนา (ฟาริสี) ว่า พระเยซูทำอัศจรรย์ด้วยฤทธิ์อำนาจจากซาตาน (มัทธิว 12:24) พวกเขาชี้ไปยังผู้คนเหล่านั้นที่พระเยซูคบหาสมาคมด้วยไม่ว่าจะเป็นคนบาป บรรดาหญิงโสเภณี และคนเก็บภาษีเพื่อเป็นหลักฐานยืนยันว่า พระเยซูเป็นพวกเดียวกับซาตาน พวกเขาพูดว่า ถ้าชายผู้นี้เป็นพระเมสสิยาห์จริง พระองค์ก็จะต้องไม่ไปสนิทชิดเชื้อกับคนแบบนี้!

พระเยซูสอนคำอุปมาทั้งสามเรื่องนี้

เพื่อปรับมุมมองของพวกเขาก็ถูกต้องเกี่ยวกับบุคลิกลักษณะและธรรมชาติของพระเจ้า เช่น

พระองค์มีท่าทีอย่างไรต่อผู้หลงหาย ผู้ซัดสน และผู้คนที่แตกสลายและเจ็บปวดในโลกนี้

บรรดาผู้นำศาสนาทั้งหลายที่ร่วมฟังอยู่ด้วยล้วนเป็นผู้ทรงอำนาจในประเทศขณะนั้น

ประชาชนถูกผูกมัดให้ต้องทำตามกฎและข้อบังคับต่างๆ

ผู้คนมองว่าฟาริสีเป็นพวกที่เพียรพยายามเป็นเหมือนพระเจ้าและทำตามพระองค์ได้อย่างไร้ที่ติ

“และพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีนั่งบนที่นั่งของโมเสส เหตุฉะนั้นซึ่งเขาสั่งสอนพวกท่านจงถือประพฤติตาม เว้นแต่ความประพฤติของเขาอย่าได้ทำตามเลย เพราะเขาเป็นแต่ผู้สั่งสอน แต่เขาเองหาทำตามไม่” (มัทธิว 23:2)

เมื่อพระเยซูเห็นแบบอย่างที่ว่าพวกธรรมาจารย์และฟาริสีกำลังทำให้ประชาชนทั่วไปทำตาม

แถมยังดูถูกดูแคลนผู้ที่ไม่ทำตามและไม่ใช้พวกพ้องของตน พระองค์จึงตัดสินใจเล่าเรื่องทั้งสามให้พวกเขาฟัง

เพื่อแสดงให้เห็นถึงหัวใจของพระบิดาที่มีต่อผู้หลงหาย

คำอุปมาทั้งสองเรื่องที่เรากล่าวถึงไปแล้วต่างก็จบลงด้วยความชื่นชมยินดีและการเฉลิมฉลองที่ได้พบแกะและเหรียญที่หายไป

หลายคนเรียกคำอุปมาตอนนี้ว่า คำอุปมานุตรผู้ล้างผลาญ (บุตรน้อยหลงหาย)

แต่ในความเห็นของผมเนื้อหาตอนนี้เป็นเรื่องของพ่อที่สุรุษสุร่ายมากกว่า ก่อนคุณจะเริ่มเปิดอีเมลล์

แล้วขว้างก้อนหินเล็กๆทอหินใส่ผม ผมขออธิบายก่อนว่า คำว่า “สุรุษสุร่าย” นี้ไม่ได้กล่าวอยู่ในเนื้อหา

และหมายความว่า

“ฟุ่มเฟือยอีลู่ยุดยแดก หรืออย่างสิ้นเปลือง” เช่นดังคำใช้จ่ายฟุ่มเฟือยกับอาวุธยุทธโปกรณ์ที่ไม่จำเป็น; ชีวิตที่ฟุ่มเฟือยฟุ้งเฟ้อ การให้ หรือรับอย่างล้นเหลือ; สรุ่ยสร้อย หรือ มากมายกำยำกอง: การสรรเสริญอย่างเียนยอล้นหลาม.¹

จริงอยู่ว่า บุตรชายคนเล็กใช้จ่ายฟุ่มเฟือยสรุ่ยสร้อย แต่พ่อแม่เองยังฟุ้งเฟ้อ และสรุ่ยสร้อยมากกว่าอีกในความกรุณาปราณี ความเมตตา และในการยอมรับลูกชายกลับบ้านจากแดนไกล พ่อใช้เงินอย่างเหมาะสม เพราะเขาไม่จำเป็นต้องให้ตามที่ลูกชายอยากได้ก็ได้ เมื่อคำนึงถึงมุมมองนี้ แล้วที่นี่ให้เรามาดูอุปมาเรื่องที่สามในบทนี้กัน

บุตรชายคนเล็กกำลังเดินทางออกจากบ้าน

“พระเยซูทรงกล่าวต่อไปว่า “ชายคนหนึ่งมีบุตรสองคน ¹บุตรคนเล็กพูดกับบิดาว่า พ่อขอแบ่งทรัพย์สินส่วนที่ตกเป็นของลูกให้ลูกด้วยบิดาจึงแบ่งสมบัติให้แก่บุตรทั้งสอง ²ต่อมาไม่กี่วัน บุตรคนเล็กนั้นก็รวบรวมทุกสิ่งทุกอย่างแล้วเดินทางไปยังเมืองไกล และผลาญทรัพย์สินของตนที่นั่นด้วยการใช้ชีวิตแบบฟุ่มเฟือย

สิ่งแรกที่เราสังเกตเห็นเกี่ยวกับเด็กหนุ่มคนนี้ คือ ท่าทีที่เรียกร้องของเขา เขาไม่ได้ขอดีๆ แถมยังไม่มีมารยาทและไหวพริบในการสรรหาคำพูดคำจาที่เหมาะสม ไม่มีการพูดคุยกันถึงเจตนาของเขา เขาเรียกร้องเอาจากพ่อ เพราะรู้ว่าพ่อเป็นคนมีเมตตากรุณาเพียงไร เขาพูดทำนองว่า “แบ่งมรดกส่วนของลูกให้ลูกเดี๋ยวนี้เลย แทนที่จะรอจนกว่าพ่อจะตายหรือเกษียณ” พ่อรู้ถึงความคิดในใจของชายหนุ่มอยู่บ้าง และพอจะรู้บ้างว่า ชายหนุ่มต้องการเอาเงินก้อนนี้ไปทำอะไร ลูกชายทั้งสองต่างค่อนข้างมีความสุขที่พ่อจะแบ่งทรัพย์สมบัติให้เขาทั้งสอง ลูกชายคนโตได้สองในสามส่วน และคนเล็กได้หนึ่งในสามส่วนตามกฎหมายของโมเสส (เฉลยธรรมบัญญัติ 21:17) โดยไม่รีรอแต่อย่างใด ลูกชายคนเล็กก็ขายทรัพย์สินของตนเอาเงินสดมาไว้ในมือทันที

คำถามข้อที่ 1) ทำไมบิดาจึงให้มรดกทรัพย์สินตามที่ลูกชายเรียกร้อง แทนที่จะให้เขารอคอย ?

ลูกชายคนเล็กเบื่อหน่ายที่ต้องอยู่บ้านพ่อของตน เขาอยากเป็นผู้ใหญ่ และออกไปหาประสบการณ์กับโลกภายนอก พ้นจากการปกครองและสายตาของพ่อ พ่อก็ไม่ได้แย้ง หรือพยายามชี้แจงเหตุผลกับเขา มีบทเรียนบางอย่างที่พ่อสอนลูกชายไม่ได้ พวกเขาต้องประสบด้วยตัวเอง ความเจ็บปวดเป็นครูที่ดี เราไม่สามารถปกป้องลูกๆของเราจากการเรียนรู้บทเรียนบางอย่างที่มีแต่ความเจ็บปวดเท่านั้นที่จะสอนเขาได้ เด็กๆเรียนรู้ที่จะพึ่งพาพ่อแม่ในทุกสิ่ง

¹ Dictionary.com

แต่มีบทเรียนบางอย่างที่จะเรียนรู้ได้ต่อเมื่อเรายืนอยู่บนสองขาของตัวเองเท่านั้น ในทุกครอบครัว เมื่อถึงจุดหนึ่ง เราต้องปล่อยลูกน้อยออกจากรังไปเพื่อให้พวกเขาบินด้วยตัวเอง ช่วงวัยรุ่นควรเป็นช่วงปีที่พ่อแม่สั่งสอนและเตรียมปล่อยให้ลูกๆ เติบโตและพึ่งพาตัวเองให้ได้ บ่อยครั้งเมื่อพ่อแม่ต้องปล่อยลูกออกไปจากการดูแลก็มักจะเป็นช่วงเวลาที่เราเศร้าโศก แต่ก็หวังว่าก่อนจะถึงเวลานั้น ลักษณะนิสัยที่ชอบธรรมเหมือนพระเจ้าจะได้ถูกก่อร่างสร้างขึ้นในพวกเขาแล้ว แม้เมื่อพ่อแม่ได้พยายามเตรียมหนุ่มสาวของตนสำหรับโลกภายนอกอย่างสุดความสามารถแล้ว แต่บางครั้งเขาก็กังจะเดินออกไปจากทุกสิ่งที่เขาได้เรียนรู้มา

พระเยซูพูดถึงลูกคนเล็กว่า

“ได้ออกเดินทางไปยังเมืองไกลและผลาญทรัพย์สินของตุนที่นั่นด้วยการใช้ชีวิตแบบฟุ่มเฟือย” (ข้อ 13)

ต่อมาลูกชายคนโตกล่าวหาน้องชายว่า ไปอยู่กินกับหญิงโสเภณี (ข้อ 30) ทั้งๆ ที่ยังไม่ได้เห็นน้องชายเลย เขารู้ได้อย่างไรว่า น้องชายกำลังผลาญทรัพย์ของพ่อไปกับหญิงโสเภณี? เป็นไปได้สูงว่า พี่น้องสองคนนี้ได้คุยกันเรื่องนี้ เช่น น้องชายอาจพยายามหว่านล้อมให้พี่ชายไปด้วย ผู้ที่ตั้งใจทำบาป บ่อยครั้งมักพบว่า ทำบาปคนเดียวมันยาก ความบาปชอบมีเพื่อน บาปเริ่มจากความคิด คนเราไม่ได้เป็นอย่างที่เขาคิดว่าตัวเองเป็น แต่เขาเป็นในสิ่งที่เขาคิด (อาโนน) สตีเฟน ชาร์นอค กล่าวว่า: “ดูรูปตราประทับที่ถูกฝนกลบจนซี้จางจนใด ความคิดในใจก็จะถูกตีพิมพ์ด้วยการกระทำฉันนั้น” การคิดดี นำมาซึ่งการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง จำไว้ว่าความคิดของคุณดังไปถึงพระเจ้า พระองค์รู้ทุกอย่างที่เราคิด ความคิดชั่วและบาปหนาจะเกิดขึ้นกับทุกคน แต่ความคิดเหล่านั้นจะกลายเป็นบาปได้ก็ต่อเมื่อเราจมปลักอยู่กับมัน ปล่อยให้มันหยั่งราก และงอกขึ้นในห้วงความคิดของเรา วิธีหนึ่งในการมองเรื่องนี้ คือ เราห้ามไม่ให้มันวนรอบศีรษะเราไม่ได้ แต่เราป้องกันไม่ให้พวกมันทำรังบนผมของเราได้

¹⁴แต่ว่าทุกคนก็ถูกล่อให้หลง เมื่อกิเลสของตัวเองล่อเบาะชักนำให้กระทำตาม ¹⁵ครั้นต้นเหตุเกิดขึ้นแล้วก็ทำให้เกิดบาป และเมื่อบาปเจริญเต็มที่แล้วก็นำไปสู่ความตาย (ยากอบ 1:14-15)

คำกรีกที่แปลว่า “ถูกล่อลวง” หมายถึงการจับปลาด้วยเหยื่อ

ซาตานใช้ความปรารถนาและความคิดชั่วมาเกี่ยวให้เราติดเบ็ด แล้วจึงสาวเราเข้าไป ศัตรูล่อให้เราออกห่างจากพระเจ้า ยิ่งเราพึ่งมันมากเท่าไร เราก็ยิ่งเป็นทาสมันมากขึ้นเท่านั้น และยังออกห่างจากบ้านพระบิดามากขึ้น ชายหนุ่มคนนี้จะบ่เหยื่อและแหวกว่ายไปกับสิ่งเย้ายวนใจนั้น จนกระทั่งจู่ๆ ศัตรูก็ดึงคันเบ็ดเก็บตะขอเข้าไป เขาถูกมันจับไปโดยไม่เหลือทรัพย์สินอะไรติดตัว และไม่มีใครคอยช่วยได้ ผลลัพธ์ก็เจ็บปวดมาก

ผมพบพระเยซูคริสต์ในปี 1977 แต่ก่อนหน้านั้น ผมติดกัญชาและยาเสพติดอื่นๆ ด้วยความขยะแขยงในวิถีชีวิตและภาพลักษณ์ของตัวเอง ผมมารู้ตัวว่า ผมติดมันแล้วก็ตอนที่ผมโยนยาพวกนั้นทิ้งไปกองหนึ่ง แต่แล้วก็กลับไปซื้อมาเพิ่มอีกในวันรุ่งขึ้น เมื่อผมต้องติดคุกเพราะ “ยอมให้ใช้สถานที่ของตัวเองเป็นที่สูบกัญชา” ผมรู้ว่าผมต้องตัดยาให้ได้ เพราะมันทำให้ชีวิตผมเหลวแหลก แต่เมื่อผมมอบชีวิตให้พระคริสต์เท่านั้น ในที่สุดผมก็มีพลังเอาชนะและเลิกนิสัยนั้นได้ บาปเป็นเจ้านายที่โหดเหี้ยม เมื่อเงินของลูกชายคนเล็กหมดลง สถานการณ์ของเขาก็เปลี่ยนไปเมื่อเกิดการกัณดารอาหารขึ้นอย่างรุนแรงในแผ่นดิน บ่อยครั้งพระเจ้าก็ใช้ความต้องการของเราเป็นวิธีเรียกร้องความสนใจจากเรา ชีวิตในดินแดนที่ห่างไกลจากพ่อเริ่มไม่ตื่นเต้นเหมือนตอนแรกๆอีกต่อไป ตรงกันข้าม เขากลับต้องทนทุกข์ทรมาน ชีวิตของเขาตกต่ำอย่างรวดเร็ว

คำถามข้อที่ 2) คุณเห็นอะไรในเนื้อหาตอนนี้ที่พูดถึงความตกต่ำของเขาไปเรื่อยๆ?

เคยมีสักครั้งไหมที่คุณรู้สึกว่าชีวิตตัวเองหมุนควงจนเอาไม่อยู่? คุณเคยถูกนิสัยใจคอบางอย่างควบคุมไหม?

ในช่วงที่ชั่ววอกมากแพง เขากลับไม่มีรายได้เลย ปกติเขาน่าจะมั่งงานทำ แต่เพราะการกัณดารอาหาร งานจึงหายาก ในเศรษฐกิจเชิงเกษตรอย่างในประเทศปาเลสไตน์นั้น หากเราไม่มีที่ดิน หรือเงินทอง อะไรก็อาจถึงขั้นอับจนจริงๆ เขาไปรับจ้าง (จริงๆคือ เขาไป “เกาะติด”) คนที่ส่งเขาเข้าไปเป็นแรงงานรายวันในทุ่งนา การอยู่ในภาวะขัดสนและต้องพึ่งพาคนอื่นในเรื่องอาหารการกินนั้นทำให้เขาต้องถ่อมตัวลง และที่เลวร้ายสุด คือ เขาถูกใช้ให้ทำงานเลี้ยงหมูในเล้า หมูเป็นสัตว์ที่คนยิวกินไม่ได้ ในข้อ 16 คำที่แปลมาเป็นคำว่า “ผูกถ่วง” เป็นผูกถ่วงคารอบ ครั้งหนึ่งรับบีอาซา (ราวค.ศ. 320) เคยกล่าวไว้ว่า “เมื่อใดที่ชาวอิสราเอลยากจนลงจนต้องกินผูกถ่วงคารอบ เมื่อนั้นพวกเขาจะกลับใจ” ต้นคารอบ (ชื่อวิทยาศาสตร์ เซราโทเนีย ซิลิควอ) เป็นพุ่มไม้ที่เขียวทั้งปี หรือเป็นพืชท้องถิ่นแถบทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ปลูกไว้สำหรับกินผัก

สำหรับชาวยิว ไม่เพียงแค่อเลียงหมู แต่แค่หิวจนต้องกินผักกั้วคารอบที่หมูกินอยู่นั้น ก็เป็นภาพที่แสดงว่าชีวิตชายคนนี้ตกต่ำถึงขีดสุด

บุตรชายคนเล็กรู้สำนึกและกลับใจใหม่

¹⁷เมื่อเขาารู้สำนึกตัวแล้ว จึงพูดว่า ‘ลูกจ้างของพ่อไม่ว่าจะมีมากสักแค่ไหนก็ยังมียาอาหารเหลือเฟือ แต่ข้ากลับต้องมอดตายที่นี่’ ¹⁸ข้าน่าจะลุกขึ้นไปหาพ่อ และพูดกับท่านว่า พ่อ ลูกผิดต่อสวรรค์และผิดต่อท่านด้วย“ ¹⁹“ไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของพ่ออีกต่อไป ขอโปรดให้ลูกอยู่ในฐานะของลูกจ้างคนหนึ่งของท่านเถิด” ²⁰แล้วเขาก็ลุกขึ้นไปหาบิดา แต่เมื่อเขายังอยู่แต่ไกล บิดาก็เห็นเขาและมีใจสงสาร จึงวิ่งออกไปกอดคอและจูบแก้มของเขา (ลูกา 15:17-20)

คำถามข้อที่ 3) ในการบรรยายถึงการตื่นรู้ของชายหนุ่มคนนี้ต่อความขัดสนของตนเอง พระเยซูใช้คำว่า “เมื่อเขาารู้สำนึกตัว” (ข้อ 17) คำนี้หมายความว่าอย่างไรสำหรับคุณ การกลับใจใหม่คืออะไร และคำไหนในเนื้อหาตอนนี้ที่บ่งบอกว่าเขากลับใจใหม่แล้ว?

เมื่อคนหนึ่งรู้สำนึก หรือดังที่ในพระคัมภีร์ฉบับคิงส์ เจมส์แปลไว้ว่า “เขาเริ่มรู้ตัว”

บรรยายถึงการที่คนเรารู้ถึงความเป็นจริง ที่ผ่านมามาเขาไม่รู้เนื้อรู้ตัว แต่ตอนนี้เขารู้ตัวดีว่าชีวิตของตนกลายเป็นอะไรไปแล้ว

และเขาก็ตระหนักว่าตัวเองได้ใช้ชีวิตอย่างบ้าคลั่งและโง่เขลาเพียงใดมาตลอด

ซาโลมอนเขียนบอกไว้ในปัญญาจารย์ว่า “ใจมนุษย์ก็เต็มด้วยความชั่ว และความบาปบออยู่ในใจเขาเมื่อมีชีวิต”

(ปัญญาจารย์ 9:3) การมีชีวิตอยู่โดยไม่มีความสัมพันธ์กับพระเจ้านั้นเป็นความบาปและโง่เขลา

เราล้อเล่นกับชีวิตนิรันดร์ของเรา โดยวางใจว่าความตายของเรายังมาไม่ถึงในวันนี้ แต่เราไม่รู้หรือว่า

แต่ละวันจะเกิดอะไรขึ้น เราหมั่นล่ากล้องปืนแห่งจิตวิญญาณของเราวันต่อวัน

โดยหวังว่าจะไม่มีลูกปืนในลำกล้องที่จะคร่าชีวิตเราได้ ด้วยเหตุนี้

เราจึงถูกผลักดันไปสู่สุณิรันดร์กาลที่ปราศจากพระเยซูคริสต์ วันนี้เป็นวันแห่งความรอด

แล้วทำไมจึงจะไม่ตอบคำถามนี้เสียในวันนี้ จะผลัดไปอีกวันทำไมเล่า “เพราะว่า

ผู้ที่ร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะรอด” (โรม 10:13)

โสเครตีสเป็นผู้กล่าวไว้ว่า “ชีวิตที่ไม่มีการตรวจสอบ ก็ไม่คุ้มค่าที่จะมีชีวิตอยู่”

เมื่อลูกชายคนเล็กตกต่ำถึงขีดสุด ทางเดียวที่เขาจะมองไปได้ คือ แหวนหน้าขึ้น เขาเริ่มสำรวจชีวิตตัวเอง

ใคร่ครวญดูว่าเขาพาตัวเองมาอยู่ในจุดต่ำสุดแบบนี้ได้อย่างไร การพิจารณาใคร่ครวญ คือ

การมองกลับเข้าไปในตัวเอง เพื่อเปรียบเทียบสิ่งต่างๆ และตั้งใจแก้ไขสิ่งผิดพลาด

สภาพจิตใจเช่นนี้เองถือเป็นพระคุณของพระเจ้า ทว่า การคิดใคร่ครวญดังกล่าวมิใช่การกลับใจใหม่

การคิดใคร่ครวญและสำนึกผิดควรจะนำเราไปสู่การกลับใจใหม่

ชายหนุ่มคนนั้นสำรวจจริยธรรมต่างๆในชีวิตตัวเอง คนเราจะหันเหชีวิตของตนไม่ได้

จนกว่าเขาจะเห็นเต็มตัวว่า คุณธรรมของตนนั้นใช้ไม่ได้ และอยู่ในสภาพที่ไร้ค่า บ่อยครั้ง

เมื่อเรามาถึงจุดที่แตกสลายไม่มีชิ้นดีนี้เองที่ทำให้เรามีค่ายิ่งต่อพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของโลกนี้ จอห์น

ฟลาวเวลกล่าวไว้ดังนี้ “พระคริสต์จะไม่หอมหวาน จนกว่าเราจะรู้สขมจากบาปเสียก่อน”

ลูกชายคนเล็กเริ่มคิดอยากกลับบ้าน

และคิดว่าเขาจะพูดอย่างไรดีเพื่อขอโทษและจะได้ถูกรับกลับไปอยู่บ้านเหมือนเดิม

เขารู้ว่าเขาไม่มีสิทธิ์ใดๆอีกแล้ว

อีกทั้งยังต้องเผชิญกับความอับอายและการดูถูกเหยียดหยามของคนในหมู่บ้านและพี่ชายคนโต

เขาลิ้นเนื้อประดาตัวไม่เหลือตำแหน่งใดๆ และตอนนี้เขาก็พร้อมจะเป็นแค่คนรับใช้ของพ่อ

ผมสังเกตว่าเขาไม่ได้เอ่ยพระนามของพระเจ้า แต่กลับใช้ถ้อยคำนี้แทน “ผมทำบาปต่อสวรรค์”

สำหรับคนยิวจำนวนมาก พระนามของพระเจ้าบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ตอนที่ผมอาศัยอยู่ในอิสราเอล

ผมมักได้ยินคำว่า ฮาเซมาโดนาย (พระนามของพระเจ้า) ถูกนำมาใช้แทนคำว่าพระเจ้าในภาษาฮีบรู

เป็นไปได้ที่ตอนนี้เด็กหนุ่มคนนั้นไม่เพียงแต่เคารพยำเกรงพระเจ้าและสิ่งต่างๆในนิรันดร์เท่านั้น

แต่ยังเคารพบิดาของตนเป็นพิเศษ ซึ่งเป็นผู้ที่รักเขามาก

การกลับใจใหม่ไม่ใช่แค่รู้สึกเสียใจต่อบาปของตน

แต่เป็นการเปลี่ยนความคิดและวิถีชีวิต

ตราบิตที่คนอื่นๆหนึ่งยังไม่เริ่มเดินไปยังบ้านพระบิดา

เขาก็ยังแค่รู้สึกสำนึกผิดในใจเท่านั้น

แต่เด็กหนุ่มคนนี้ได้เตรียมคำพูด และตั้งใจมั่นว่า เขาจะรับใช้พ่อของตนโดยการเป็นลูกจ้างรายวันในทุ่งนาของพ่อ

ถ้อยคำที่ว่า **“เขาลุกขึ้นและไปหาบิดา”** (ข้อ 20) บรรยายถึงการกลับใจใหม่ของเขา ต้องมีการลงมือปฏิบัติจริง

ไม่ใช่แค่คำพูดลอยๆ ซึ่งแสดงถึงเจตจำนงของคนๆนั้นด้วย

คำถามข้อที่ 4) ถ้าคุณไม่เคยได้ยินเรื่องนี้มาก่อน คุณสันนิษฐานว่า จะเกิดอะไรขึ้นต่อไปเมื่อบุตรชายกลับบ้าน?

คุณคิดว่า ผู้ฟังของพระเยซูในวันนั้นจะคาดหวังใหม่ว่า สิ่งที่จะเกิดขึ้นกับลูกชายที่กลับมา นั่น คือ

เขาจะได้รับการยอมรับกลับเข้าบ้านพ่อ?

เมื่อเรื่องถึงตอนนี้ ผู้ฟังทุกคนต่างก็ทึ่งกับความอับยศอดสูที่บุตรชายนำมาสู่บิดา ครอบครัว

และบ้านเมืองที่เขาเคยอยู่อาศัย ในความคิดของผู้ฟัง พวกเขาคงกำลังสงสัยว่า

ลูกชายจะได้รับโทษทัณฑ์อะไรจึงจะสาสมกับการกบฏต่อธรรมาของบิดา

ในหัวของพวกเขาฟาริสีคงมีแต่ความคิดจะลงโทษสาธตวิธีเพื่อหยุดยั้งมิให้เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นอีก

แต่แทนที่จะได้ยินถ้อยคำประณามหยามหมิ่นตามที่คาดไว้ ถ้อยคำถัดมาของพระเยซูทำให้พวกเขาวิ่งไปเลย

บิดาผู้ผู้มเพื่อย

แต่เมื่อเขายังอยู่แต่ไกล บิดาก็เห็นเขาและมีใจสงสาร จึงวิ่งออกไปกอดคอและจูบแก้มของเขา ²¹บุตรคนนั้นจึงกล่าวกับบิดาว่า ‘พ่อ ลูกผิดต่อสวรรค์และผิดต่อท่านด้วย ไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของพ่ออีกต่อไป’ ²²แต่บิดาสั่งพวกบ่าวของตนว่า ‘จงรีบไปเอาเสื้อที่ดีที่สุดออกมาสวมให้เขา เอาแหวนมาสวมที่นิ้วมือ และเอารองเท้ามาสวมให้ด้วย’ ²³และจงไปเอาลูกวัวตัวที่อ้วนพีมาฆ่าเลี้ยงกันเพื่อความรื่นเริง ²⁴เพราะว่าลูกของเราคนนี้ตายแล้วแต่กลับเป็นขึ้นอีก หายไปแล้วแต่ได้พบกันอีก’ พวกเขาต่างก็มีความรื่นเริง (ลก. 15:20-24)

พวกฟาริสีคิดว่า บิดาคนนี้ทำตัวน่าขายหน้า ในอิสราเอลไม่ต้องการหมู และพระเยซูตรัสว่า บุตรชายได้ไปยังเมืองไกล (ข้อ 13) ดังนั้น เขาอาจจะไปอยู่ท่ามกลางคนต่างชาติ (ไม่ใช่ชาวยิว) ในประเทศเพื่อนบ้าน ไม่ว่าเขาจะไปอยู่ที่ไหน เราก็อนุมานได้ว่า เขาอยู่ไกลบ้านมาก บิดาผู้นี้เป็นเหมือนภาพของพระเจ้าพระบิดาที่เฝ้ารอคอยและมองหาบุตรชายที่อยู่ไกลบ้านมาก เมื่อพ่อคนนั้นมองเห็นลูกชายมาแต่ไกล พ่อไม่มีความโกรธแค้นต่อบาปของลูกชายเลย ความรู้สึกเดียวที่พ่อมี คือ ความเมตตาสงสาร

ในเวปไซต์ *Dictionary.com* บอกว่า ความเมตตาสงสารเป็นความรู้สึกซึ่งถึงความทุกข์ของอีกฝ่าย ควบคู่กับความปรารถนาที่อยากปลดเปลื้องทุกข์นั้น ทันทีที่บิดาเห็นบุตรชายของตน เขาก็วิ่งไปหาเสื้อคลุมรีบวิ่งไปหาบุตรชาย ในตะวันออกกลาง นี่เป็นสิ่งที่หัวหน้าครอบครัวผู้อาวุโสไม่ทำกัน ผู้คนในสมัยนั้นไม่เคยให้ใครเห็นเขา มีแต่ในกรณีฉุกเฉิน หรือในการต่อสู้กันเท่านั้นที่ผู้ชายจะเหินชายเสื้อเข้าไปไว้ที่เข็มขัด เพื่อจะขยับแข้งขาได้สะดวกขึ้น ทุกคนคงต้องคิดว่า พฤติกรรมของพ่อนี้เป็นสิ่งน่าอัศจรรย์ขายหน้า ทุกคนจึงเริ่มสงสัยว่า พระเยซูจะจบเรื่องนี้อย่างไร เพราะไม่มีพ่อคนไหนจะทำแบบนั้น แต่พ่อคนนี้เจ็บปวดแทนลูกชายขณะที่ลูกอยู่ไกลบ้าน

พ่อเฒ่าพร้อมจะยกโทษให้จนไม่เปิดโอกาสให้ชายหนุ่มพูดสิ่งที่เขาเตรียมมาด้วยซ้ำ พ่อยอมรับลูกชายคนเล็กก่อนที่เขาจะบอกความในใจออกมาเสียอีก เรื่องนี้บรรยายถึงบิดาที่หลงรักลูกชายมากๆ ในพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษฉบับคิงส์ เจมส์กล่าวว่า “เขากอดรัดพาดเหยียด แล้วจูบลูกชาย” ไวยากรณ์ในภาษากรีกต้นฉบับนี้บอกว่า เขาจูบลูกชายไม่หยุด จูบแล้วจูบอีก จูบเหลือเฟือโดยไม่ยั้งเลย ในใจพ่อไม่ได้คิดถึงกลิ่นเหม็นสาบหมูที่ยังติดตัวลูกชายมาเลย เขาแค่ดีใจเหลือเกินที่เจอลูกชาย! พ่อได้แสดงออกถึงความเมตตากรุณาอย่างชัดเจนก่อนที่ลูกจะแสดงว่ากลับใจใหม่แล้วเสียอีก ถ้อยคำเหล่านี้พูดถึงความเมตตากรุณาของพระเจ้า และความพร้อมของพระองค์ที่อยากคืนดีกับผู้คนเหล่านั้นที่ถูกพรากไปจากความรักของพระองค์ ผมมั่นใจว่า ในที่สุด ชายหนุ่มก็จะละละสลัดสิ่งที่เขาเตรียมไว้ออกมาจนได้พลางสะอึกสะอื้นว่า “พ่อ ลูกผิดต่อสวรรค์และผิดต่อท่านด้วย ไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของพ่ออีกต่อไป” (ข้อ 21) แต่พ่อก็ตัดบท แล้วบอกให้บ่าวที่ตามมาด้วยไปนำเอาข้าวของบางอย่างมา

คำถามข้อที่ 5) ตอนที่พระเยซูเล่าคำอุปมานี้ ทำไมพระองค์ถึงให้พ่อวิ่งไปหาลูกชาย
นี่สะท้อนถึงพระลักษณะของพระเจ้าด้านใด? ของสามอย่างที่นำมาให้ลูกชาย คือ อะไร และคุณคิดว่า
ของเหล่านี้เป็นตัวแทนของอะไรสำหรับเราในฐานะคริสเตียน?

พวกบ่าวได้รับคำสั่งให้ไปเอา “เสื้อคลุมยาวที่ดีที่สุด” มา ในเนื้อหามหาชากรีกตรงนี้ย้ำถึงสองครั้ง เช่น
เสื้อคลุมยาว เสื้อคลุมยาวตัวสำคัญนั้น ตรงนี้เราไม่ได้พูดถึงเสื้อโค้ท
เสื้อคลุมยาวนี้พูดถึงการที่ลูกชายได้กลับคืนสู่ตำแหน่งอันทรงเกียรติ
มันพูดถึงเสื้อคลุมแห่งความชอบธรรมที่ปกคลุมบาปอันเหม็นสาบเหมือนเสื้อผ้าเหม็นเหม็น
ส่วนแหวนหมายถึงสิทธิอำนาจและการมอบอำนาจ ในสมัยนั้นจะใช้แหวนเซ็นเอกสารทางการ
บ่อยครั้งแหวนมักจะมีรูปสลักอยู่ ซึ่งเมื่อจุ่มลงบนขี้ผึ้งร้อนๆ จะถือเป็นตราประทับอย่างเป็นทางการของครอบครัว
โยเซฟได้รับแหวนแบบนี้จากฟาโรห์
ตอนที่เขาได้เลื่อนตำแหน่งให้เป็นผู้บัญชาการของอียิปต์รองจากฟาโรห์หลังจากตีความฝันให้ฟาโรห์แล้ว (ข้อ
41:42)

เราเองก็ได้รับสิทธิอำนาจและการมอบอำนาจจากพระเจ้าให้ทำงานของพระคริสต์ (มธ. 28:18-20)
ลูกชายได้รับรองเท้า ไม่มีทาสคนใดเคยใส่รองเท้า และบิดาก็จะไม่ยอมให้บุตรชายเดินเท้าเปล่า เขาเป็นลูกชาย
ไม่ใช่ทาส เท้าของพวกเขาสวมใส่ข้าวประเสริฐแห่งสันติสุข (อฟ. 6:15) และเราถูกทำให้เป็นบุตรของพระเจ้า (1
ยอ. 3:2) บ่าวได้รับคำสั่งให้ฆ่าวัวอ้วนพีสำหรับวันนี้ พ่อได้ค่อยๆ ชวนลูกวัวเอาไว้ เพราะรู้ว่า
สักวันหนึ่งเขาจะได้เลี้ยงฉลองเมื่อลูกชายคนนี้กลับบ้าน
ทั้งหมดนี้เป็นของประทานแห่งพระคุณที่ให้อย่างล้นเหลือกับทาสที่กลับบ้านและได้คืนสู่สถานะความเป็นลูก

เมื่อพระเยซูกำลังบรรยายถึงการกลับบ้านของลูกชาย
ผมคิดว่าพระองค์กำลังมองไปที่คนบาปและพวกคนเก็บภาษีทั้งหลายด้วยรอยยิ้มแห่งการยอมรับอันอบอุ่นใน
น้ำ แต่เมื่อเริ่มพูดถึงลูกชายคนโต พระองค์ก็หันมาหาพวกฟาริสีและธรรมาจารย์

บุตรชายคนโต

²⁵“ส่วนบุตรคนโตนั้นอยู่ที่ทุ่งนา เมื่อเขากลับมาใกล้จะถึงบ้าน ก็ได้ยินเสียงดนตรีและการเต้นรำ ²⁶เขาจึงเรียก
บ่าวคนหนึ่งมาถามว่า ‘นี่มันอะไรกัน?’ ²⁷บ่าวจึงตอบว่า ‘น้องของท่านกลับมาแล้ว และพ่อของท่านให้ฆ่าลูก
วัวตัวที่อ้วนพีเพราะท่านได้ลูกกลับมาอย่างปลอดภัย’ ²⁸พี่ชายก็โกรธไม่ยอมเข้าไป บิดาจึงออกมาชวนเขา ²⁹
แต่เขาบอกบิดาว่า ‘พ่อ ดูสิ ลูกรับใช้พ่อมาก็ปีแล้ว และไม่เคยมะละเม็ดคำบัญชาของพ่อสักข้อหนึ่ง แต่พ่อก็ไม่
เคยให้แม้แต่ลูกแพะสักตัวหนึ่งแก่ลูก เพื่อเลี้ยงฉลองกับเพื่อนฝูง’ ³⁰แต่กับลูกคนนี้ของพ่อซึ่งผลาญสมบัติของ
พ่อด้วยการคบกับพวกหญิงโสเภณี พ่อกลับฆ่าลูกวัวอ้วนพีเพื่อเลี้ยงมัน’ ³¹บิดาจึงตอบว่า ‘ลูกเอ๋ย ลูกอยู่กับ
พ่อตลอดเวลา สิ่งของทั้งหมดของพ่อก็เป็นของลูกอยู่แล้ว ³²แต่เนี่ยเป็นเรื่องสมควรที่เราจะชื่นชมยินดีและรื่น-

จึง เพราะน้องคนนี้ของลูกตายไปแล้วแต่กลับเป็นขึ้นอีก หายไปแล้วแต่ยังได้พบกันอีก' " (ลก. 15:25-32)

ผู้นำศาสนาเหล่านี้หึงหึงพะเนียงหลงคิดว่า ตนเป็นตัวแทนของผู้ที่มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า เมื่อพระเยซูหันไปหาพวกเขา และบรรยายถึงท่าทีของลูกชายคนโต คุณไม่คิดว่า พวกเขาจะเริ่มมองเห็นตัวเองในกระจกบ้างหรือ?

คำถามข้อที่ 6) คุณคิดว่าเรื่องพี่ชายคนโตมีอะไรที่โดดเด่นบ้าง?

คำพูดและการกระทำของเขาเผยให้เห็นอุปนิสัยแบบไหนของเขา?

สิ่งแรกที่เราอ่านเจอ คือ พี่ชายคนโตออกไปอยู่ในทุ่งนา เป็นคำเปรียบเปรยว่าอยู่ไกลจากบิดา

บอกให้รู้ว่าเขาไม่รู้เรื่องว่าน้องชายกลับมาบ้านแล้ว

พ่อไม่ได้ส่งใครออกไปบอกเขาที่ทุ่งนาว่ากำลังจะมีงานเลี้ยงฉลอง

เพราะพ่อรู้ว่าพี่ชายคนโตไม่สนใจใยดีน้องชายแม้แต่น้อย แถมเขาจะโกรธด้วยซ้ำถ้ารู้ว่าน้องกลับมาแล้ว

พ่อจึงตั้งใจเก็บเรื่องนี้ไว้ไม่บอกลูกชายคนโต เพราะลูกชายคนโตไม่มีความสัมพันธ์กับพ่อ

ซึ่งพ่อก็รู้ว่าเขาคูหมิ่นน้องชาย

หลายครั้งที่พ่อกออกไปตามหาลูกชายคนเล็ก พี่ชายก็ไม่เคยสนใจ

ถ้าเกิดพี่ชายเห็นลูกชายคนเล็กระหว่างเดินทางกลับบ้าน

เขาก็คงขับไล่ส่งน้องออกไปอีกก่อนที่น้องจะได้เห็นหน้าพ่อด้วยซ้ำ เราแทบจะได้ยินเสียงลูกชายคนโตพูดว่า

“แกไม่รู้ตัวหรือว่า แกทำให้พ่อและครอบครัวอับอายแค่ไหน? ใจตัวเหี้ยม! พ่อโกรธแกมาก

อย่าบังอาจกลับมาบ้านเชียวหลังจากที่แกทำเรื่องแบบนั้นลงไป!”

คำพูดเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่ซาตานกระซิบใส่หูเราเมื่อเราเริ่มคิดจะกลับบ้านพ่อ

พวกเราทั้งหลายที่เป็นพ่อแม่อีกก็เรียนรู้ได้มากมายจากข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เกี่ยวกับการพาลูกๆของเรากลับมาหาพระเจ้า

เมื่อสิ้นสุดวันจากการทำงานอันแสนเหน็ดเหนื่อย ลูกชายคนโตก็กลับบ้าน

แล้วก็ต้องแปลกใจที่ได้ยินเสียงดนตรีและงานเลี้ยงรื่นเริงที่กำลังดำเนินอยู่

เขาสงสัยขึ้นมาทันทีและไม่ยอมเข้าไปในบ้าน

คนเคร่งศาสนาจะระแวงคนเหล่านั้นที่มีความสุขแท้จริงกับความสัมพันธ์อันดีกับพระบิดา เขาไม่ยอมเข้าไป

แต่กลับถามเขาจากบ่าวคนหนึ่งที่ กำลังเกิดอะไรขึ้นในบ้าน แล้วก็พบคำตอบจากบ่าวว่า

‘พ่อของท่านให้มาลูกวัวตัวที่อ่อนพีเพราะท่านได้ลูกกลับมาอย่างปลอดภัย’ (ข้อ 27)

วัวพิเศษตัวนี้ที่พ่อเตรียมขนมาหลายเดือนได้ถูกเชือด เสียบเหล็กย่างไฟ แล้วแบ่งเป็นชิ้นๆแจกให้กับเพื่อนฝูง

และเพื่อนบ้านมากมายที่มาร่วมฉลองกันแล้ว

เมื่อเล่ามาถึงตรงนี้ ในที่สุดพวกฟาริสีก็เริ่มเข้าใจความหมายของเรื่องนี้ขึ้นมาบ้าง พวกเขาได้ยินถึงความโกรธของลูกชายคนโตที่พ่อยอมรับลูกชายคนเล็ก พวกเขาอาจจะรู้สึกว่าก็ถูกแล้วที่ลูกชายคนโตจะมีท่าทีแบบนั้นกับพ่อ พวกฟาริสีที่อยู่ในฝูงชนคาดหวังว่าบิดาจะเห็นความประพฤติอันน่าอับอายของตนที่ยอมให้ลูกชายคนเล็กกลับบ้านโดยไม่ลงโทษแต่อย่างใด อย่างไรก็ตาม ก็หวังว่าพวกเขาแต่ละคนจะเริ่มมองเห็นว่า ลูกชายคนโตก็ถูกพรากไปจากบ้านและพ่อเหมือนกัน เพราะท่าทีของเขาเอง ในฉบับแปลบางฉบับก็มีคำนั้นอีก เช่น พ่อได้ลูกกลับคืนมาอย่างปลอดภัย และพ่อก็ต้อนรับเขาด้วยความดีใจ ตามที่กล่าวไว้ในฉบับแปลภาษาอังกฤษบางฉบับ ซึ่งเป็นถ้อยคำที่เตือนให้พวกฟาริสีนึกถึงคำพูดของตัวเองในตอนต้นของอุปมาทั้งสามเรื่องที่ว่า

“ชายคนนี้รับเอาพวกคนบาปและพวกคนเก็บภาษี” (ลก. 15:2) ทุกคนที่กำลังฟังเรื่องราวเหล่านี้เริ่มเข้าใจอุปมาเหล่านี้เป็นเรื่องของพวกเขาแต่ละคน

ตลอดจนพระคุณอันอัศจรรย์ของพระเจ้าที่ไม่ใช่มีสำหรับพวกฟาริสีที่ไม่มีพระเจ้าเท่านั้น แต่ยังมีต่อคนบาปและคนเก็บภาษีด้วย

พี่ชายหยิ่งทะนงและใช้คำพูด เช่น “ข้า” “ตัวข้า” “ของข้า” ค่อนข้างมากในข้อพระคัมภีร์ไม่กี่ข้อนี้ ในหนังสืออรรถาธิบายพระคัมภีร์ลูกาของวิลเลียม บาร์เคลย์ กล่าวไว้ว่า:

- 1) ท่าทีของเขาแสดงให้เห็นว่า ตลอดหลายปีที่เขาเชื่อฟังพ่อมา มันเป็นเวลาที่ดีเป็นหน้าที่อันเข้มงวด ไม่ใช่การปรนนิบัติด้วยใจรัก
- 2) ท่าทีของเขานั้นแล้งน้ำใจและขาดความเห็นอกเห็นใจอย่างที่สุด เขาไม่ได้เรียกน้องชายว่า น้องชายของผม แต่กลับเรียกว่า “ลูกชายพ่อ”²

พี่ชายคนโตไม่ยอมร่วมฉลองที่ได้พบลูกชายซึ่งหายไปและเหมือนตายจากไป แต่กลับมามีชีวิตอีกครั้ง กลับสู่ครอบครัวอีกครั้ง เขาไม่ยอมรับน้องชายอย่างสิ้นเชิง

เหมือนที่พวกฟาริสีได้ทำต่อพี่น้องชายหญิงชาวอิสราเอลซึ่งเป็น “คนบาป” เขามีได้แสดงความรัก ความห่วงใยแบบที่พ่อก็มีเลย ความใส่ใจของเขาทะลักออกมาให้พ่อรับรู้²⁹ แต่เขาตอบบิดาว่า ‘พ่อ ดูนี

ลูกรับใช้พ่อกี่ปีแล้ว และไม่เคยละเมิดคำบัญชาของพ่อสักข้อหนึ่ง’ (ข้อ 29) สิ่งที่เราได้ยินจากคำพูดของเขา คือ เขาได้ทำงานเยี่ยงทาสมาตลอดหลายปีนี้ เพื่อพยายามจะได้รับในสิ่งซึ่งบิดาให้เขาเปล่าๆ นั่นคือ มรดกของพ่อ เหตุใดเขาถึงต้องทำงานเยี่ยงทาสมาตลอด? นี่ก็เป็นท่าทีในใจของพวกฟาริสีที่กำลังฟังถ้อยคำของพระเยซูอยู่ คุณไม่สามารถเอาใจพระเจ้าได้โดยทำตามระบบการงานที่ขึ้นอยู่กับกฎเกณฑ์ต่างๆ ได้! **“ไม่มีความเชื่อแล้ว**

จะเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้ายิ่งไม่ได้เลย (ฮบ. 11:6) พวกฟาริสีรู้สึกว่

ตัวเองมีที่ในสวรรค์ได้เพราะการทำความดีของตน แต่พวกเขาไม่เข้าใจถึงพระคุณพระเจ้าเลย

ทั้งยังคิดว่าตัวเองไม่ต้องการพระคุณและความเมตตาจากกรุณา ท่าทีของพวกเขา คือ พวกเขา

“ไม่เคยละเมิดคำบัญชาของพ่อสักข้อหนึ่ง! แม้แต่เพียงลูกแพะสักตัวหนึ่งท่านก็ยังไม่เคยให้ข้าพเจ้า เพื่อจะเลี้ยงกันเป็นที่รื่นเริงยินดีกับเพื่อนฝูงของข้าพเจ้า

สำหรับพวกเราทั้งหลายที่เคยอยู่ในไร่ของพ่อมานานหลายปี เราเรียนรู้อะไรจากพี่ชายคนโตได้บ้าง?

เราต้องระวัง “การทำงานเยี่ยงทาส” ของพระบิดา (ข้อ 9)

การงานที่เราทำไม่ควรมาแทนที่ความสุขที่ได้อยู่ใกล้ชิดพระบิดา เพราะท่าทีที่เป็นบาปของลูกชายคนโต จึงทำให้เขามีช่องว่าง เห็นห่างจากพ่อ ขณะที่พวกเขานั่งฟังถ้อยคำของพระเยซูอยู่ตรงนั้น

ภาพของบุตรชายคนโตได้แสดงให้เห็นถึงท่าทีของพวกฟาริสีและธรรมาจารย์

พวกเขาดำเนินชีวิตประหนึ่งพระเจ้าเป็นหนี้พวกเขา

เพราะพวกเขาใส่ใจทำตามทุกรายละเอียดของบัญญัติแม้แต่ข้อหยาบหยาบที่สุด

พระบิดายินดีเหลือล้นที่ได้รับลูกผู้หลงหายกลับบ้านฉันใด

เราก็ควรจะยินดีอย่างยิ่งที่ได้เห็นบรรดาทาสบาปกลับมาหาพระบิดาฉันนั้น

เราควรหมั่นพากเพียรเพื่อจะได้เห็นสิ่งนี้เกิดขึ้นกับคนรอบข้างเรา ตลอดจนผู้ที่อยู่ห่างไกลจากเราด้วย ให้เรามีท่าทีการเฉลิมฉลองอยู่เสมอเมื่อมีผู้ใดผู้หนึ่งกลับบ้าน

เมื่อจุ้พระเยซูหยุดเล่าอุปมานั้นลงที่ข้อ 32 พวกเขาทุกคนต่างต่างค้างคาใจ

คำถามใหญ่ที่พระองค์ทิ้งไว้ให้พวกเขาคิด คือ “แล้วลูกชายคนโตทำอะไร?”

เขากลับใจใหม่และขอโทษพ่อที่ทำตัวเห็นห่างจากพ่อไหม?

เขาเข้าไปในงานเลี้ยงและเต็มใจยอมรับน้องชายกลับมาไหม? พวกฟาริสีแต่ละคนเริ่มมองเห็นว่า

ความสุขยินดีเหลือล้นของพระบิดา คือ การต้อนรับลูกๆกลับบ้านและเฉลิมฉลองด้วยกันตลอดนิรันดร์

พระองค์จึงทิ้งท้ายไว้แก่นั้นให้พวกเขาและพวกเราด้วยที่จะจบเรื่องนี้เอง

เราจะกลับบ้านไปหาพระเจ้าและพระบิดาผู้เปี่ยมด้วยพระคุณและความเมตตา กรุณาของคัมภีร์ใหม่?

คำอธิษฐาน: พระบิดา ขอขอบคุณที่รับเรากลับบ้าน มาหาพระองค์ด้วยความชื่นชมยินดีและความรักอันล้นเหลือ

ขอให้เราปฏิบัติต่อผู้อื่นแบบที่พระองค์ทำกับเราด้วยเถิด เอเมน

[คลิกที่นี่เพื่ออ่านผลการเรียนภาษาไทยเพิ่มเติม](#)

คีธ โทมัส

เว็บไซต์: www.groupbiblestudy.com

อีเมล: keiththomas@groupbiblestudy.com

Keith Thomas

Website: www.groupbiblestudy.com

Email: keiththomas@groupbiblestudy.com

² William Barclay, *The Daily Study Bible, the Gospel of Luke*, Published by St. Andrews Press, Edinburgh, p. 206.